

ДИРЕКТОРІЯ УНР, її
СКЛАД, СОЦІАЛЬНА
БАЗА, ПОЛІТИКА.
УТВОРЕННЯ ЗУНР.
АКТ ЗЛУКИ УНР ТА
ЗУНР.

Роботу виконала Рогова Марина

ПЛАН ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Причини падіння
гетьманського режиму
Склад Директорії
Внутрішня політика
Зовнішня політика
Відносини з країнами
Причини поразки
Директорії
Утворення ЗУНР
Акт злуки УНР та ЗУНР

02

КЛЮЧОВІ ТЕМИ

АЛЕ СПОЧАТКУ ТРОХИ ІСТОРИЧНОГО КОНТЕКСТУ

ПРИЧИНИ ПАДІННЯ ГЕТЬМАНСЬКО ГО РЕЖИМУ:

1. РЕАКЦІЙНА СОЦІАЛЬНА
ПОЛІТИКА ГЕТЬМАНСЬКОГО
РЕЖИМУ.

2. НЕВИРІШЕНІСТЬ
ВІЙСЬКОВОГО ПИТАННЯ.

3. ПОВНА ЗАЛЕЖНІСТЬ
ГЕТЬМАНА ВІД ЧЕТВЕРНОГО
СОЮЗУ.

ДИРЕКТОРІЯ — ОРГАН ВЛАДИ, ЯКИЙ ОТРИМАВ
ФАКТИЧНО ДИКТАТОРСЬКІ ПОВНОВАЖЕННЯ,
ПОЄДНАВШИ У СОБІ ЗАКОНОДАВЧУ,
ВИКОНАВЧУ Й СУДОВУ ВЛАДУ (ТРЕТЯ ФАЗА
УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ).

ВОЛОДИМИР
ВИННИЧЕНКО

СИМОН ПЕТЛЮРА

ФЕДІР ШВЕЦЬ

иченко

С. Петл

О. Андрієвський

А. Макаренко

ПАНАС
АНДРІЄВСЬКИЙ

АНДРІЙ МАКАРЕНКО

У ДЕРЖАВНІЙ СФЕРІ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ДИРЕКТОРІЯ ПРОГОЛОСИЛА:

07

- ліквідація попередніх органів гетьманської влади, утворення нового уряду — Ради Міністрів
- передача влади Трудовим радам селян, робітників та трудової інтелігенції

- позбавлення виборчого права експлуаторських класів, до яких крім поміщиків і капіталістів була віднесена частина інтелігенції (адвокати, лікарі, професура, вчителі середніх шкіл і т.п.).
- вища влада — Трудовий Конгрес

ТАКОЖ ДИРЕКТОРІЯ ОГОЛОСИЛА ПРО ТАКІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПЕРЕТВОРЕННЯ:

08

- ліквідація приватної власності на землю
- декларація вилучення землі у поміщиків без викупу та передача її селянам
- виплата поміщикам деякої компенсації та збереження за ними частини майна
- недоторканість земель промислових підприємств, а також іноземних підданих
- в інтересах збереження хоча б частини товарних господарств оголошено, що у заможних селян землі площею 15 дес. конфісковані не будуть
- запровадження державного контролю за виробництвом і розподілом продукції
- поновлення 8-годинного робочого дня
- право на діяльність профспілок і проведення страйків
- поновлення чинності про національно-персональну автономію

ТАКИМ ЧИНОМ, ПРИХІД ДО ВЛАДИ ДИРЕКТОРІЇ ОЗНАЧАЛО РАДИКАЛІЗАЦІЮ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УСІХ СФЕРАХ ЖИТТЯ Й УТВЕРДЖЕННЯ В УКРАЇНІ НАЦІОНАЛЬНОГО ВАРІАНТУ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ БЕЗ КРАЙНОСТЕЙ БІЛЬШОВИЦЬКОГО МАКСИМАЛІЗМУ.

ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ ДИРЕКТОРІЯ СПРЯМУВАЛА НА РОЗШИРЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ЗВ'ЯЗКІВ.

ДИРЕКТОРІЯ СПРЯМУВАЛА НА РОЗШИРЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ЗВ'ЯЗКІВ. УНР ВИЗНАЛИ ГОЛЛАНДІЯ, УГОРЩИНА, ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА, ІТАЛІЯ ТА ДЕЯКІ ІНШІ ДЕРЖАВИ, АЛЕ НАЛАГОДИТИ ВІДНОСИН ЗІ СВОЇМИ ГОЛОВНИМИ СУПЕРНИКАМИ ВОНА НЕ ЗМОГЛА — У 1919–1920 РР. УНР ОПИНИЛАСЯ У «ТРИКУТНИКУ СМЕРТІ»: НА ПІВНОЧІ — ВІЙСЬКА БІЛЬШОВИКІВ; НА ПІВДНІ — ВІЙСЬКА АНТАНТИ Й ГЕНЕРАЛА ДЕНІКІНА, ЯКИЙ ВИСТУПАВ ЗА ЄДИНУ Й НЕПОДІЛЬНУ РОСІЮ; НА ЗАХОДІ — ПОЛЬСЬКА АРМІЯ.

1.Відносини з радянською Росією.

10

РАДНАРКОМ НЕ ВИЗНАВ ДИРЕКТОРІЮ ВИЩИМ
ОРГАНОМ ВЛАСТІ НА УКРАЇНІ. СПРОБИ
ПОРОЗУМІТИСЯ ВИЯВИЛИСЯ БЕЗРЕЗУЛЬТАТНИМИ:
ПЕРЕГОВОРИ, ІНІЦІАТОРОМ ЯКИХ БУВ
ВИННИЧЕНКО, ЗАКІНЧИЛИСЯ БЕЗРЕЗУЛЬТАТНО.

Грудень 1918 р. — початок наступу радянських військ на
Київ, Чернігів та Харків; на всі протести керівники
РРФСР відповідали, що їх військ на Україні немає, а
бойові дії ведуть війська українського радянського
уряду.

16 січня 1919 р. — Директорія оголосила війну радянській
Росії.

2. Відносини з Антантою.

11

За таких обставин українські політики спробували знайти підтримку у країн Антанти. Французький уряд висунув ультимативні вимоги: виведення зі складу Директорії членів соціалістичних партій та реорганізувавши армію УНР, підкорити її союзницькому командуванню.

Винниченко і Чеховський подали у відставку, а вся влада зосередилася в руках С.Петлюри, який вийшов зі складу УСДРП.

Однак надії Директорії на допомогу Антанти виявилися марними, адже головну ставку лідери Антанти поклали на армію Денікіна. Більш того, війська Антанти почали активні бойові дії на Півдні України та у Криму.

3. Відносини з Польщею.

12

Після відродження Польської держави у листопаді 1918 р. його лідер Ю.Пілсудський висунув територіальні претензії до України. Польські війська почали бойові дії в Західній Україні, де їм вдалося окупувати Східну Галичину.

На цьому загальному фоні дипломатичних поразок, ледь чи не єдиним по-справжньому успіхом стало проголошення 22 січня 1919 р. Акту Злуки двох українських республік: УНР та ЗУНР. Однак в умовах війни реального об'єднання не відбулося, і республіки, фактично, існували незалежно одна від одної.

ПРИЧИНИ ПОРАЗКИ ДИРЕКТОРІЇ:

13

1

1. Неспроможність Директорії створити життєздатний і стабільний політичний режим: державний апарат, армію, органи громадського порядку, систему законодавчих та виконавчих органів як у центрі, так і на місцях.

2

2. Широкі маси українського населення не усвідомлювали загальнонаціональні інтереси, необхідність створення і зміцнення власної держави.

3

3. Неприятливі зовнішньополітичні обставини, військова перевага противників Директорії.

СПРОБИ ГАЛИЦЬКИХ ДІЯЧІВ ЛЕГАЛЬНИМ ШЛЯХОМ ДОМОГТИСЯ ВІД АВСТРІЙСЬКОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ПЕРЕДАЧІ ВЛАДИ УНР ВИЯВИЛИСЯ БЕЗРЕЗУЛЬТАТНИМИ. МИРНЕ РОЗВ'ЯЗАННЯ КОНФЛІКТУ СТАЛО НЕМОЖЛИВИМ.

В НІЧ З 31 ЖОВТНЯ НА 1 ЛИСТОПАДА УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ З'ЄДНАННЯ, КЕРОВАНІ ЦЕНТРАЛЬНИМ ВІЙСЬКОВИМ КОМІТЕТОМ (СТВОРЕНИЙ У ВЕРЕСНІ 1918 Р. МОЛОДИМИ УКРАЇНСЬКИМИ ОФІЦЕРАМИ) НА ЧОЛІ З НАКАЗНИМ ОТАМАНОМ УНР ДМ. ВІТОВСЬКИМ, ВЗЯЛИ ПІД КОНТРОЛЬ УСІ ГОЛОВНІ ПУНКТИ ЛЬВОВА. 1 ЛИСТОПАДА УНР ПРИБРАЛА ДО СВОЇХ РУК ВЛАДУ В СТАНІСЛАВІ, ТЕРНОПОЛІ, ЗОЛОЧЕВІ, СОКАЛІ, ЖОВКЛІ, РАВІ-РУСЬКІЙ, КОЛОМИЇ, СНЯТИНІ, ПЕЧЕНІЖЕНІ, ПЕРЕМИШЛІ ТА ІНШИХ ЦЕНТРАХ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ. ТОГО Ж ДНЯ АВСТРІЙСЬКІ ВЛАСТІ ПЕРЕДАЛИ ВЛАДУ УНР.

ДО 8 ЛИСТОПАДА БУЛО СФОРМОВАНО ПЕРШИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ — ТИМЧАСОВИЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАРІАТ, ГОЛОВОЮ ЯКОГО СТАВ К.ЛЕВИЦЬКИЙ. 10 ЛИСТОПАДА УРЯД СКЛАВ ПРИСЯГУ Й ПРИЙНЯТО НАЗВУ ДЕРЖАВИ — ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА (ЗУНР).

АКТ ЗЛУКИ УНР ТА ЗУНР

15

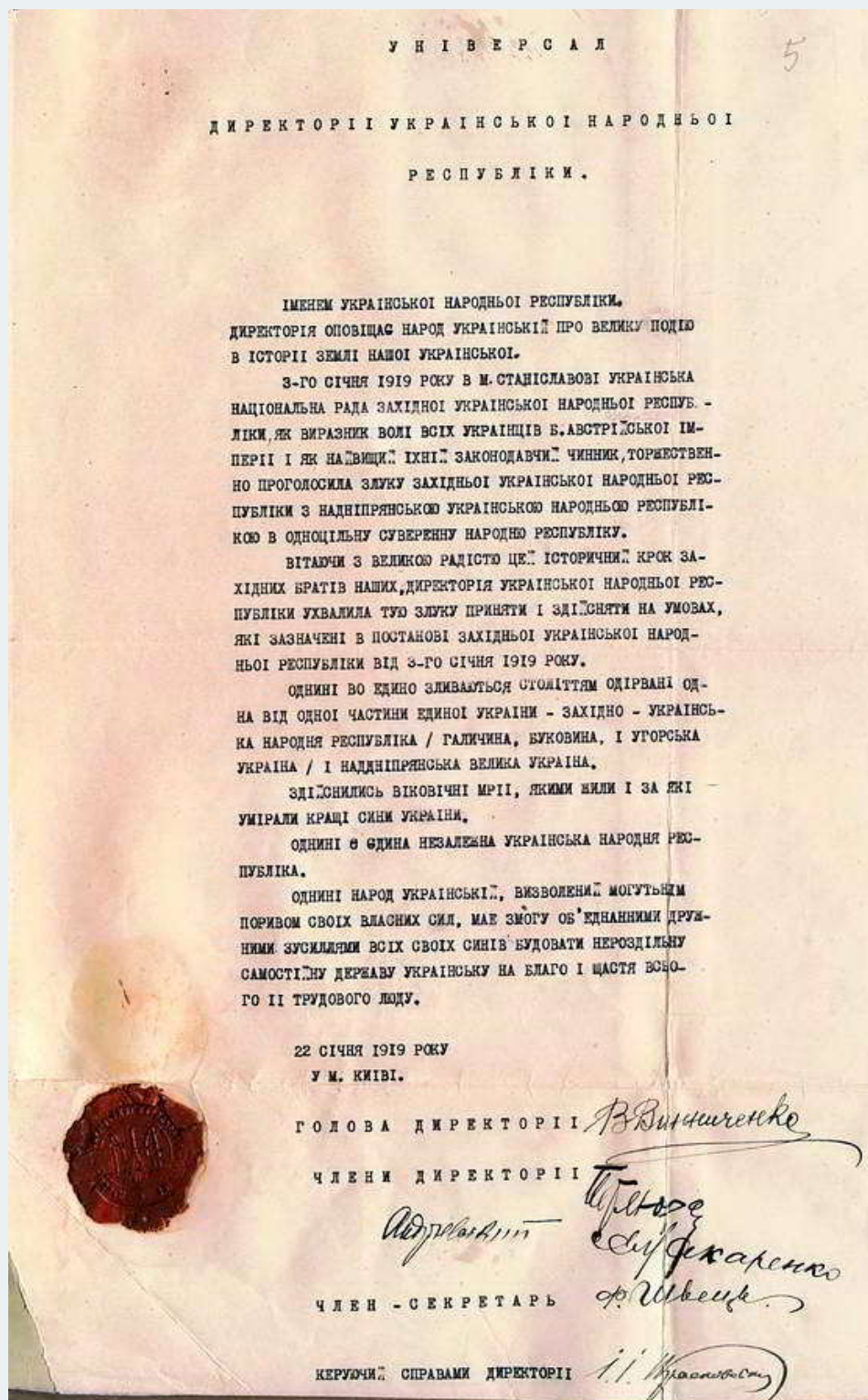
Прихід до влади Директорії і відновлення УНР дало новий поштовх об'єднавчому процесу.

1 грудня 1918 р. у Фастові було укладено попередній договір між Радою державних секретарів ЗУНР та Директорією УНР про "злуку обох українських держав в одну державну одиницю". На засіданні 3 січня 1919 р. Українська Національна Рада ЗУНР у Станіславі, куди переїхав весь апарат уряду, одноставно прийняла ухвалу про об'єднання ЗУНР та УНР, в якій, зокрема, зазначалося: "Українська Національна Рада, виконуючи право самовизначення українського народу, проголошує торжественно з'єднання ЗУНР і УНР в одну одноцільну суверенну Народну Республіку".

Невдовзі 36 галицьких делегатів виїхали до Києва на урочистий Акт злуки, приурочений до першої річниці проголошення самостійності Наддніпрянської України. Погожого морозного дня 22 січня 1919 р. святково прибраний Софіївський майдан у Києві заповнили десятки тисяч жителів столиці, численні гості, військо. О 12 год. над колонами пролунало "Слава", прозвучав національний гімн. Міністр закордонних справ ЗУНР Л. Цегельський оголосив грамоту — ухвалу Української народної ради і передав її голові Директорії В. Винниченку.

У відповідь член Директорії Ф. Швець зачитав Універсал уряду УНР, в якому, зокрема, зазначалося: "...Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західноукраїнська Народна Республіка (Галичина, Буковина й Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили і за які вмирали кращі сини України. Віднині є єдина незалежна Українська Народна Республіка...".

Після цього відбувся урочистий молебень. Свято під давніми стінами Софії закінчилося парадом українських військ. З особливим захопленням присутні вітали колони Січових стрільців під командуванням полковника Є. Коновальця. Наступного дня Трудовий Конгрес майже одностайно (проти проголосувало кілька лівих есерів і представників компартії) ухвалив Універсал про Злуку. ЗУНР було перейменовано в Західну область Української Народної Республіки (ЗОУНР). Державним гербом Соборної України став тризуб.

Акт злуки УНР і ЗУНР 22 січня 1919 р. має велике історичне значення як факт реального об'єднання українських земель у єдиній соборній державі. Проте до справжнього об'єднання справа так і не дійшла.

Вже через кілька днів після проголошення злуки Директорія під тиском Червоної Армії змушена була покинути Київ. На плечі ЗОУНР ліг весь тягар війни з Польщею. Акт фактично перестав бути чинним і наприкінці 1919 р. Євген Петрушевич його денонсував. Як зраду сприйняли галиччани переговори уряду УНР з Польщею

НАВЕСНІ 1920 Р.

ДЯКУЮ ЗА
ПРИДІЛЕНИЙ ЧАС